

Kontemplativní řády jsou pravou silou, která nese vpřed Boží lid

Při pravidelné týdenní katechezi uvažoval papež František o řeholních bratřech a sestrách. František řekl, že „to jsou bratři a sestry, kteří se zříkají sebe a světa, aby napodobovali Ježíše na cestě chudoby, čistoty a poslušnosti, a modlitbou se přimlouvají za druhé“.

26.04.2023

Dobrý den, drazí bratři a sestry!

Pokračujeme v katechezích o svědcích apoštolské horlivosti – vyšli jsme od svatého Pavla a minule jsme se zaměřili na mučedníky, kteří hlásají Ježíše svým životem až do té míry, že jej za Krista a evangelium vydávají. Existuje ovšem ještě jiné významné svědectví, které prostupuje dějinami víry, totiž svědectví kontemplativních řeholnic a řeholníků, sester a bratrů, kteří se zříkají sami sebe a vzdávají se světa, aby Ježíše následovali na cestě chudoby, čistoty a poslušnosti a aby se za všechny přimlouvali v modlitbě. Jejich životy promlouvají samy o sobě, ale mohli bychom si položit otázku: Jak mohou lidé, žijící v klauzuře v klášteře, napomoci při hlásání evangelia? Neučinili by lépe, kdyby svou energii využili při misi a hlásání evangelia za branami kláštera? Ve skutečnosti jsou však mnozí pulsujícím srdcem hlásání

evangelia, jejich modlitby okysličují všechny údy Kristova těla a tvoří neviditelnou sílu, podporující jeho poslání. Nikoli náhodou je patronkou misií řeholnice, sv. Terezie od Dítěte Ježíše. Poslechněme si, jak objevila své povolání. Píše o tom následujícími slovy: „Pochopila jsem, že církev má srdce a že toto srdce plane láskou, že jedině láska pobízí členy církve k jednání, a kdyby se náhodou nedostávalo lásky, apoštolové by přestali hlásat evangelium, mučedníci by odmítali prolít svou krev... Pochopila jsem, že láska v sobě zahrnuje všechna povolání. (...) A tak, stržena bláznivou radostí, zvolala jsem: „Ach, Ježíši, Lásko moje... konečně jsem našla své povolání, a mým povoláním je Láska! ... V srdci církve, své Matky, budu láskou... ..“ (*Rk B 3v, 8. září 1896*). Kontemplativní řeholníci a řeholnice, mniši a mnišky jsou lidmi, kteří se v tichosti modlí, pracují a modlí se za celou církev. A v

tom spočívá láska: láska vyjadřující se modlitbou za církev, prací pro církev v klášterech.

Mnišským životem proniká tato láska ke všem lidem, která se uskutečňuje v přímluvné modlitbě kontemplativních řeholnic a řeholníků. V tomto ohledu bych rád uvedl jako příklad sv. Řehoře z Nareku, učitele církve. Tento arménský mnich, který žil na přelomu prvního a druhého tisíciletí, nám zanechal knihu modliteb, do níž se vlila víra arménského lidu, prvního národa, který přijal křesťanství, národa, který se přimknul ke Kristovu kříži a v dějinách mnoho vytrpěl. Svatý Řehoř strávil téměř celý život v klášteře v Nareku, kde se naučil zpytovat hloubky lidské mysli a propojením poezie s modlitbou dosáhl vrcholu arménské literatury i duchovnosti. Hledisko, které na něm nejvíce zaujme, je právě tato všeobecná

solidarita, jíž se stává mluvčím. Mnichové a mnišky jsou si vědomi všeobecné soudržnosti, neboť vše, co se ve světě děje, nachází místo také v jejich srdci, když se za to modlí. Jejich srdce je jakousi anténou, která dokáže zachytit světové dění, aby se pak za ně modlila a přimlouvala. Takto žijí v jednotě s Hospodinem i všemi lidmi. Sv. Řehoř z Nareku píše: „Dobrovolně jsem na sebe vzal všechny viny, počínaje těmi prvního otce až do otce posledního z jeho potomků“ (*Kniha nářků*, 72).

Stejně jako to učinil Ježíš, berou na sebe mniši problémy, těžkosti, nemoci a mnoho dalšího z tohoto světa a modlí se za druhé lidi. Stávají se tak z nich velcí hlasatelé evangelia. Jak je možné, že žijí uzavřeni v klášteře a evangelizují? Jsou totiž svým slovem, příkladem, přimlouvou a každodenní prací mostem prosebné modlitby za všechny lidi a jejich hříchy. Pláčou a

někdy skutečně prolévají slzy nad svými vlastními hříchy – všichni jsme hříšníci – ale pláčou také nad hříchy tohoto světa, modlí se a přimlouvají, pozvedají ruce a srdce. Zamysleme se trochu nad touto „rezervou“ (dovolím si užít tohoto slova), kterou v církvi máme: jsou skutečnou silou, pravou silou, která nese vpřed Boží lid a z níž se odvíjí prosba o přímluvnou modlitbu, s níž se lidé obracejí na zasvěcené muže a ženy. „Modli se za mne, přimlouvej se za mne“, říká Boží lid, když je potkává. Prospěje nám, když podle možností navštívíme nějaký klášter, protože tam vládne modlitba a práce. Každý klášter má svou vlastní řeholi, avšak ruce kontemplativních řeholnic a řeholníků jsou stále zaměstnány prací a modlitbou. Kéž nám Pán dává nové kláštery a nové členy i členky mnišských řádů, aby církve nesli vpřed skrze svou přímluvu.

RadioVaticana.cz / Rome Reports

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/
kontemplativni-rady-jsou-pravou-silou-
ktera-nese-vpred-bozi-lid/](https://opusdei.org/cs-cz/article/kontemplativni-rady-jsou-pravou-silou-ktera-nese-vpred-bozi-lid/) (24.04.2025)